

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 529/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu č. k. 3Svk/9/2022 z 20. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím o kasačnej sťažnosti v správnom súdnom konaní, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľka v decembri 2016 požiadala o zmenu doby trvania reklamnej stavby, ktorá bola dočasne povolená do 31. decembra 2016. Obec jej žiadosť rozhodnutím z 18. mája 2017 zamietla. Na odvolanie sťažovateľky okresný úrad rozhodnutie obce zmenil tak, že žiadosť sťažovateľky zamietol a podľa § 68 ods. 2 v spojení s § 62 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) ďalšie predĺženie doby trvania reklamnej stavby nepovolil. Správne orgány vychádzali z toho, že reklamná stavba je umiestnená do 100 metrov od osi vozovky priľahlej cesty I. triedy, ktorá je mimo sídelného útvaru obce. K tomu správne orgány uviedli, že reklamné stavby umiestnené pred 2. januárom 2015, ktoré nie sú v súlade s požiadavkami na ochranu ciest a diaľnic podľa § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) sú ich vlastníci povinní odstrániť do 1. januára 2017.

3. Proti rozhodnutiu okresného úradu sťažovateľka podala správnu žalobu. Namietala, že okresný úrad pod rovnakou spisovou značkou vydal rozhodnutie 2. a aj 8. februára 2018. Ďalej namietala jeho nepreskúmateľnosť, keď okresný úrad zmenil rozhodnutie obce, hoci konštatoval, že obec rozhodla v súlade so zákonom. Nepreskúmateľnosť mala vyplývať aj z výroku rozhodnutia z 2. februára 2018. Podľa sťažovateľky nebolo zrejmé, ako sa okresný úrad vysporiadal s jej právom na dvojinštančnosť konania. Podľa sťažovateľky je výrok rozhodnutia nevykonateľný, keďže reklamnú stavbu označuje tak, ako ju očísloval jej právny predchodca. Správnym orgánom sťažovateľka vytkla, že spoľahlivo neodôvodnili skutočnosti, na základe ktorých posúdili skutkový stav podľa § 10 ods. 4 cestného zákona, a preto sú ich rozhodnutia nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľke mala byť odňatá možnosť argumentovať pred správnymi orgánmi tým, že prvostupňový správny orgán jej na jej žiadosť o zaslanie kópie administratívneho spisu selektívne zaslal len určité kópie listinných dokumentov.

4. Krajský súd zamietol správnu žalobu sťažovateľky. Konštatoval, že okresný úrad správne zistil skutkový stav a aplikoval naň správne ustanovenia stavebného zákona. K námietke, že pod tou istou spisovou značkou boli vydané dve rozhodnutia s inými dátumami, krajský súd uviedol, že išlo o zrejmú chybu v písaní, ktorá bola opravená podaním z 12. marca 2018. K námietke nepreskúmateľnosti krajský súd uviedol, že obec správne aplikovala § 10 ods. 4 cestného zákona v spojení s negatívnym stanoviskom dotknutého orgánu, no nesprávne použila len ustanovenia stavebného zákona na formálne odmietnutie žiadosti sťažovateľky. K tomu ďalej uviedol, že žalobné námietky týkajúce sa rozhodnutia okresného úradu z 2. februára 2018 nie sú relevantné, keďže predmetom prieskumu je rozhodnutie z 8. februára 2018. K námietke o dvojinštančnosti konania krajský súd uviedol, že všetky dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, mala sťažovateľka k dispozícii. K námietke o nevykonateľnosti výroku napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že výrok je dostatočne určitý, keďže reklamná stavba je v ňom špecifikovaná umiestnením na konkrétnom pozemku, ako aj rozhodnutím, ktorým bola povolená. Námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov krajský súd považoval za nedôvodnú, keďže z nich je zrejmé, akým spôsobom správne orgány dospeli k záveru, že reklamná stavba je umiestnená do 100 metrov od osi vozovky priľahlého jazdného pásu cesty I. triedy. Navyše to vyplynulo z podkladov predložených sťažovateľkou. Námietku o porušení práva na spravodlivé konanie a zásahu do rovnosti účastníkov konania krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) Správneho súdneho poriadku kasačnú sťažnosť. Podľa sťažovateľky krajský súd zasiahol do jej práva na spravodlivý proces, keď napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivo odôvodnené, arbitrárne s nesprávnou a ničím nepodloženou aplikáciou § 10 ods. 4 cestného zákona. Správnym orgánom vytýka, že nezistili žiadny skutkový stav, a preto ho nemohli posúdiť podľa § 10 ods. 4 cestného zákona a požadovať akékoľvek záväzné stanovisko dotknutého orgánu k ochrane osobitného záujmu podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona. Sťažovateľka poukazuje na to, že žiadne zistenia v administratívnom spise neodôvodňovali vyžadovanie záväzného stanoviska dotknutého orgánu, ktoré nebolo v súlade s § 140b ods. 1 stavebného zákona. Do jej práva na spravodlivé konanie bolo zasiahnuté aj tým, že obec nevyhovela jej žiadosti o zaslanie kópie spisu. V dôsledku chýb v rozhodnutiach jej bolo sťažené oboznámiť sa s dôvodmi rozhodnutí. Sťažovateľka namietala, že v konaní nebol vymedzený sídelný útvar obce, ktorý by umožňoval posúdiť, či sa reklamná stavba nachádza mimo tohto útvaru.

6. Najvyšší správny súd namietaným rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Konštatoval, že obdobné veci sťažovateľky s obdobnými sťažnostnými dôvodmi proti obdobným rozhodnutiam správnych orgánov boli už predmetom jeho prieskumu. Preto najvyšší správny súd podľa § 464 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení namietaného rozsudku prevzal už len časť odôvodnenia skoršieho rozhodnutia č. k. 6 Sžk 19/2019 z 15. októbra 2020. Poukázal na to, že nie je úlohou najvyššieho správneho súdu prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu sťažovateľky s takýmito závermi. Najvyšší správny súd sa v celom rozsahu stotožnil s posúdením krajského súdu, ktorý sa so žalobnými dôvodmi riadne vysporiadal a podrobne odôvodnil napadnutý rozsudok.

III.

7. Sťažovateľka namieta, že z rozhodnutí správnych orgánov a všeobecných súdov nevyplývalo, či mohol byť zistený skutkový stav podriadený pod § 10 ods. 4 cestného zákona, ktorý možno aplikovať, len ak sa reklamná stavba nachádza mimo sídelného útvaru obce. Podľa sťažovateľky správne orgány a ani súdy nevymedzili územie mimo sídelného útvaru obce a vo vzťahu k nemu polohu reklamnej stavby. Keďže neodpovedali na túto podstatnú otázku, zaťažili namietaný rozsudok vadou nepreskúmateľnosti, svojvoľnosti a arbitrárnosti, čím porušili jej právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Do jej práva na spravodlivý proces zasiahla obec tým, že jej znemožnila oboznámiť sa s administratívnym spisom. Namietaný rozsudok sa zameriava len na prieskum zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov a krajského súdu bez reflexie k námietkam sťažovateľky týkajúcich sa obstarania záväzného stanoviska dotknutého orgánu, na základe ktorého správne orgány rozhodli.

IV.

8. Keďže ústavná sťažnosť je prevažne opakovaním argumentácie sťažovateľky zo správnej žaloby a kasačnej sťažnosti, treba uviesť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne ani skutkové závery všeobecných súdov. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákon. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich význam a účel alebo by nebol náležite odôvodnený (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

9. Nemožno súhlasiť so sťažnostnou námietkou, že odôvodnenie namietaného rozsudku nereaguje na námietky sťažovateľky o obstaraní záväzného stanoviska dotknutého orgánu. Najvyšší správny súd sa stotožnil s tým, že podkladom pre rozhodnutia správnych orgánov bolo aj stanovisko dotknutého orgánu kompetentného vykonávať štátnu správu vo veciach ciest I. triedy, keďže sťažovateľka chcela predĺžiť dobu trvania reklamnej stavby umiestnenej pri ceste I. triedy. Vyžiadanie záväzného stanoviska prvostupňovým správnym orgánom bolo v súlade s § 1 ods. 2 písm. b) v spojení s § 11 ods. 5 a 6 cestného zákona. K tomu najvyšší správny súd dodal, že sťažovateľka aj napriek tomu, že jej bol známy obsah záväzného stanoviska, nevzniesla voči

nemu v konaní na obci žiadne námietky. Tiež zdôraznil, že podľa § 140b ods. 1 stavebného zákona je obsah stanoviska dotknutého orgánu pre správny orgán záväzný, keďže dotknuté orgány v konaní podľa stavebného zákona presadzujú verejné záujmy, ktorých ochrana vyplýva z osobitných predpisov. K tomu treba dodať, že sťažovateľka si podaním žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona legálne predĺžila dobu jej trvania do právoplatnosti rozhodnutia o žiadosti. Preto jej muselo byť zrejmé, že stanoviská dotknutých orgánov budú negatívne.

10. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou, že z namietaného rozsudku a rozhodnutí, ktoré mu predchádzali, nevyplývalo, či mohol byť zistený skutkový stav podriadený pod § 10 ods. 4 cestného zákona. Najvyšší správny súd spochybňovanie riadne zisteného skutkového stavu k použitiu § 10 ods. 4 cestného zákona a vzdialenosti umiestnenia stavby od cesty I. triedy považoval za účelové. Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, no najmä z fotodokumentácie predloženej sťažovateľkou, považoval najvyšší správny súd bez nutnosti odborného posúdenia a ohliadky nespochybniteľne za preukázané, že reklamná stavba bola umiestnená pár metrov od zvodidiel cesty I. triedy. Zisťovanie presnej vzdialenosti reklamnej stavby od osi vozovky príslušného jazdného pruhu by nebolo spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre sťažovateľku. K tomu najvyšší správny súd dodal, že sťažovateľka bola povinná v žiadosti o predĺženie doby reklamnej stavby preukázať, že reklamná stavba spĺňa podmienky umiestnenia podľa § 10 ods. 4 cestného zákona.

11. Sťažnostnou námietkou o nedoručení administratívneho spisu sa vysporiadal krajský súd v rozsudku o zamietnutí správnej žaloby, s čím sa najvyšší správny súd v celom rozsahu stotožnil. K tomu krajský súd uviedol, že obec doručila sťažovateľke tie dokumenty, s ktorými v čase podania žiadosti o zaslanie kópie spisu oboznámená nebola. K tomu dodal, že zotrúvanie na predložení tých listín, ktoré už boli sťažovateľke doručené, resp. tých, ktoré v konaní sama predložila, sa javí ako šikanózne, účelové a v rozpore s elementárnou logikou, s čím možno v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania bezvýhradne súhlasiť.

12. Namietaný rozsudok najvyššieho správneho súdu je jasne, zrozumiteľne a výstižne odôvodnený a reflektuje na ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky. Predovšetkým však nie je poznačený zjavným právnym omylom v posúdení, že sťažovateľkou umiestnená reklamná stavba ohrozovala pozemnú komunikáciu, a preto bola sťažovateľka povinná ju odstrániť. Namietaný rozsudok nepredstavuje výsledok takej interpretácie zákona, ktorá by sa od jeho znenia odchýlila natoľko, že by došlo k popretiu jeho významu a účelu. To vylučuje porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bola ústavná sťažnosť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu